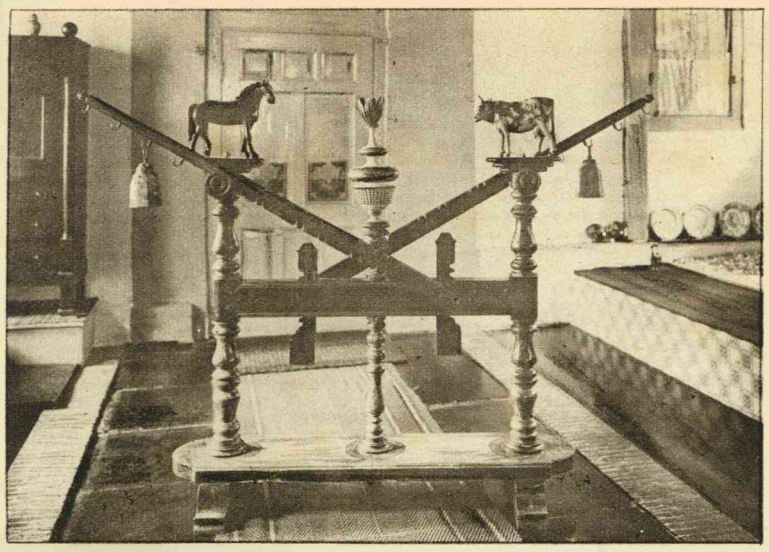

Een Pers, zooals deze vroeger werd gebruikt.

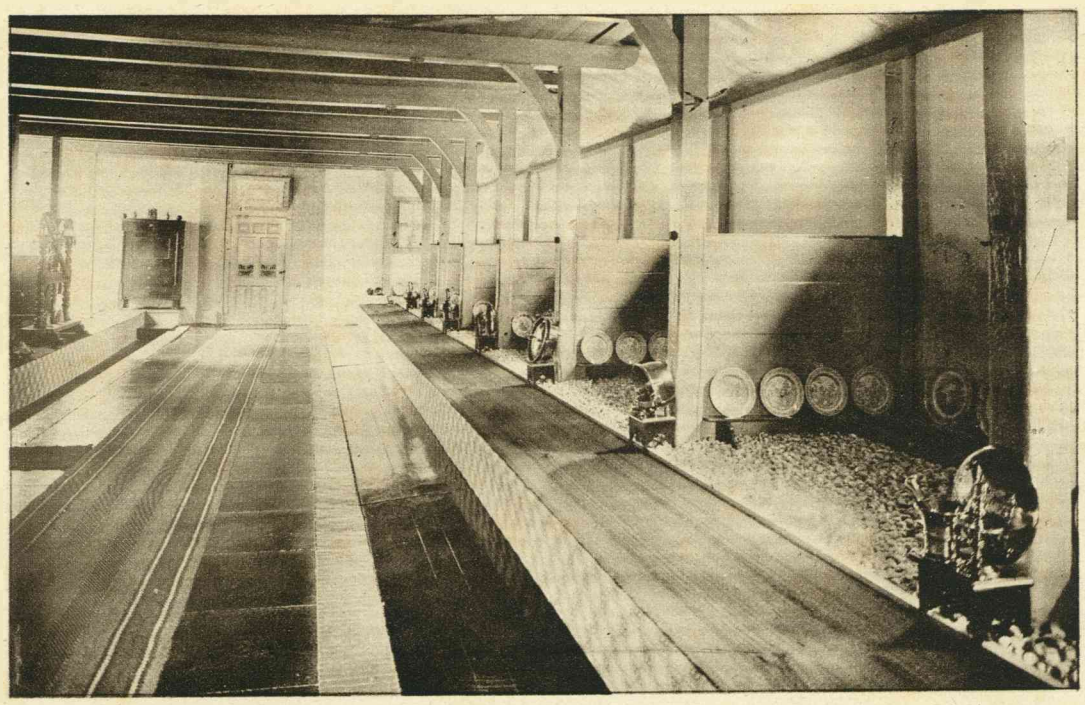
gegeven. Met eenige kleine wijzigingen, is de bereidwijze voor alle soorten dezelfde. De Edammer wordt veelal in fabrieken vervaardigd, terwijl de Goudsche kaas voornamelijk nog door de boeren zelf gemaakt wordt. Het gereedschap, daarbij benut, is nog van gansch ander maaksel dan dat op de fabrieken gebruikt wordt. Als een curiositeit maakten wij voor onze lezers een kiek van een oude kaaspers. De twee, tusschen de drie pilaren omlaag uitstekende, balkjes drukken op de daaronder te plaatsen kaaskoppen, en worden op hun beurt omlaag gedrukt door de schuins erboven aangebrachte boomen; naarmate er meer vormen onder staan, moet de persing verzwaard, en dit wordt verkregen door de gewichten aan meer buitenwaartsche haken der dwarsboomen te hangen.

Op onzen tocht door de welvarende kaasmakersstreek om Hoorn bezochten wij eenige zeer merkwaardige koestallen, welke zeker wel een indruk kunnen geven van de gezetenheid van sommige veeboeren in die buurt. Wij konden den lust niet weerstaan, een heel bijzonder mooie voor onze lezers te kieken.

Deze stal, geheel blauw en geel geschilderd, den vloer met loopers en kleeden belegd en waar de beesten stonden met grind bestrooid, te allen kante versierd met prachtige oud-Delftsche borden, wel 'n paar honderd, en een schat van oud koper, maakt een phantastischen, schier betooverenden indruk.

Wij zouden zóó nog geruimen tijd ons met onze lezers kunnen onderhouden over wat wij alles met betrekking tot de kaasmakerij op onzen tocht opmerkten. Maar de kolommen van ons blad zijn nu eenmaal niet van elastiek.

En zooals reeds Frits Reuter zoo ter snede opmerkte, alle dingen moeten 'n eind hebben, 'n worst zelfs twee. We maken er dus ook 'n eind aan, en hopen maar, dat onze lezers door ons schrijven, voor zoover ze die nog niet bezaten, de overtuiging hebben gekregen, dat het kaasmaken iets is, waar men in Holland. . . kaas van heeft gegeten. Kyf-Kyf.

Een bezienswaardige stal.

DE GIDS

BERNARD DOORNBOSCH

Het was op een zonnigen Zaterdag, des namiddags twee uur, dat ik voor 't eerst den kleinen Karel ontmoette.

Ik slenterde door de Plantage-Middellaan, zooveel mogelijk de schaduw zoekende, toen opeens zijn kinderstem mij in de ooren klonk.

„Ik zou graag 't Kwarium zien!"

Een jongen van vijf à zes jaar keek mij met een ernstig gezicht aan en wachtte klaarblijkelijk op antwoord.

„Het aquarium is daar ginds!" zei ik met den vinger wijzende.

„Dat weet ik," hernam de jongen kalm, „maar ik wil een gids hebben. Ben je een gids?"

Ik keek den knaap eens ernstig aan, want op dien leeftijd treft men galgebrokken aan, die er op uit zijn, vaak met succes, een volwassene in 't ootje te nemen. Zijn bruine oogen keken mij echter klaar en open aan, zijn spraak deed hem bovendien kennen als een zoon van beschaafden, zijn kleeding als dien van rijken huize.

„Ben je een gids?" herhaalde hij. „Er zijn in verschillende plaatsen gidsen," voegde hij er verklarend aan toe.

„Ben je in verschillende plaatsen geweest?" vroeg ik.

„O ja, in heel veel plaatsen," antwoordde hij. „Agnes en ik reizen veel en dan nemen we dikwijls een gids."

Ik kon het niet over mij verkrijgen, het kind teleur te stellen en daarom zei ik:

„Ja, vent, ik ben een gids! Wil jij 't aquarium zien?"

„Ja, 't kwarium!"

Ik wandelde met den knaap Artis binnen en onderwijl vertelde hij mij, dat hij Karel Vermeulen heette.

„Je moest mij ook maar Karel noemen," eindigde hij, „dat vind ik beter dan jongenheer!"

Ik dankte hem voor de concessie en vertelde hem wederkeerig dat ik Doornbosch heette.

„Is dat je voornaam?" vroeg hij.

„Neen," lachte ik, „mijn familienaam. Mijn voornaam is Bernard."

„O, dan heet je net als die groote honden in Zwitserland. Als 't je niet schelen kan, noem ik je Bernard."

„Ik vind 't heel best, hoor," antwoordde ik.

„Voornamen vind ik altijd veel mooier," ging Karel voort. „Agnes is er nu aan gewend."

Ons binnentreden van de zaal van 't aquarium belette mij te vragen wie Agnes was. Karel legde vertrouwelijk zijn hand in de mijne en deed mij allerlei vragen over de vreemde visschen die wij zagen. We brachten ongeveer een uur in het gebouw door; toen zei Karel opeens:

„Ik denk dat Agnes nu wel op mij zal zitten wachten."

Na nog vluchtig den tuin doorgewandeld te hebben verlieten we Artis, en Karel bedankte mij zeer beleefd en vroeg mij hoeveel mijn geleide kostte.

„Vijftig cent per uur," zei ik ernstig. „Je bent mij dus vijf en zeventig cents schuldig."

„Dat spijt me," antwoordde de kleine baas. „Ik had wel te voren naar den prijs mogen vragen. Ik heb maar een kwartje. Maar als je mee naar huis wilt gaan, zal Agnes je wel betalen."

„Waar woon je dan, Karel?"

„In een hotel!"

„In een hotel?"

„Ja, een met pilaren aan de deur."

„Zoo! Maar hoe heet dat hotel?"

„Dat weet ik niet," luidde het onverschillig antwoord.

„Waar is 't dan?" vroeg ik meer en meer verwonderd.

„Dat weet ik ook niet" zei de knaap weer, „maar Agnes weet het wel!"

„Dat begrijp ik," zei ik. „Maar hoe ter wereld zul je het hotel vinden als je den naam en de straat niet weet?"

„Dat weet ik niet!" luidde het weer steriotiep uit Karels mond, terwijl hij mij met onschuldigen blik aanzag. Ik geleidde hem naar een bank.

„Kom hier en ga eens zitten," zei ik. „Hoe lang woon je in het hotel?"

„Een paar weken, denk ik!" antwoordde Karel.

„En wie is Agnes?"

„Wel," zei hij verwonderd dat ik dit niet wist, „Agnes is mijn moeder!"

„Zoo! Noem je haar altijd bij haar voornaam?"

„Altijd!" klonk het kalm.

„En hoe is je vaders naam?"

„Vader is dood! Ik heet naar hem!"

„En waar woonde je voordat je in het hotel met de pilaren kwam?"

„In Apeldoorn," was het antwoord. „Maar daar is geen kwarium!"

„Jammer genoeg niet," hernam ik. „Zeg, Karel, vertel mij nu eens in welke straat het hotel is?"

„Heusch, Bernard, ik weet 't niet," zei de knaap. Toen greep hij mij plotseling bij den arm en riep uit: „Kijk eens, wat 'n leuke hond. Wat is dat voor 'n soort hond?"

„Karel," vermaande ik streng, „kijk nu niet naar dien hond, maar luister naar me. Weet je wel dat je verdwaald bent?"

„Ja, dat geloof ik ook!" luidde het rustig, terwijl hij den hond naoogde. „Maar je bent immers een gids, is 't niet?"

„Ja voor menschen die weten waar ze heen willen," zei ik. „Weet je wel dat je moeder nu zit te schreien van angst?"

De Pekelkelder.

„Ja, ze zal misschien een beetje angstig zijn," stemde hij min of meer bedeesd toe, maar weldra behaalde zijn jeugdig optimisme weer de overhand en begon hij over de visschen uit het aquarium te spreken. Ik sneed zijn woordenvloed af met tal van vragen, die mij echter geen stap nader brachten.

II.

De drukkende verantwoordelijkheid, die ik gevoelde voor de veiligheid van dit kind, deed mij eenige minuten nadenkend voor mij uitstaren. De eenvoudigste en meest practische manier was natuurlijk het kind naar de politie te brengen. Dit stuitte mij echter tegen de borst; ik vond het niet nobel tegenover den knaap die mij zoo volkomen vertrouwde. Bovendien, wat zou hij een treurigen indruk krijgen van zijn gids en — er was iets in den aardigen snaak, dat mij prijs deed stellen op zijn achting. Het denkbeeld, de hotels telefonisch op te bellen en den portiers naar mevrouw Vermeulen te vragen, verwierp ik, omdat ik het een hopeloos werk vond in een stad zoo vol hotels als Amsterdam.

„Zou je het hotel herkennen als je het terugzag?" vroeg ik den knaap.

„O, ja!" antwoordde hij luchthartig.

Ik zuchtte, nam den knaap bij de hand en riep een rijtuig aan.

Karel was in de wolken over zijn rijtoer en wenschte herhaaldelijk dat Agnes hem zien kon.

Hij praatte voortdurend over de visschen uit het aquarium en scheen zich over niets bezorgd te maken.

In het centrum der stad aangeland, stapten we uit en wandelden verschillende hotels en pensions langs, doch telkens als ik hem er een wees schudde hij het hoofd.

Hij kon goed loopen, doch hield telkens stil om naar het een of ander te kijken.

Het was intusschen zes uur geworden en nog steeds was het hotel niet gevonden.

„Zeg, Karel," zei ik, „heb je geen honger?"

„Ja," antwoordde hij eerlijk, „doch ik heb maar een kwartje."

„Dat hindert niet," hernam ik, „we zullen iets gaan eten; ik zal de onkosten wel op de rekening zetten."

Wij traden een restaurant binnen, ik zette Karel aan een tafeltje tegenover mij en bestelde een en ander voor mij en den knaap, die druk babbelde over de schitterende verlichting, de muziek en tal van andere dingen, die zijn opmerkzaamheid trokken. Terwijl we op het bestelde wachtten, ging ik naar de telefoon-cel en belde de politie op, die echter nog geen navraag omtrent den vermisten knaap gekregen had. Toen ik terugkeerde, was Karel reeds ijverig aan het eten. Ik beschouwde den jongen met een mengsel van wanhoop en bewondering.

„Ben je niet angstig, omdat je verdwaald bent?" vroeg ik hem.

„Waarom?" Hij keek mij verwonderd aan. „Je bent toch een gids, nietwaar?"

Ik had den moed niet zijn vertrouwen te schokken en knikte.

„Maar Agnes?" ging ik voort.

„O, zij zal er niet aan denken, geloof ik," antwoordde hij luchthartig. „Ze zal op het schip wel op mij wachten."

„Op het schip?" riep ik uit.

„Ja, Woensdag gaan we naar Londen!"

„Drommelsche jongen, waarom heb je me dat niet eerder gezegd?" barstte ik los. „Dan had ik naar de stoomvaartmaatschappijen kunnen telefoneeren. Nu zijn de kantoren gesloten."

„Dat spijt me," zei Karel. „Ik wist niet dat het van belang was."

„Ja, dat was 't," ging ik voort, „van heel veel belang. Nu moet je den geheelen nacht op straat blijven!"

Een oogenblik keek hij nadenkend voor zich en in mijn boosheid hoopte ik, dat hij nu eens ernstig ongerust zou worden. IJdele hoop. Zijn luchthartigheid was onverstoorbaar en na een paar minuten begon hij weer: